

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/116/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117210637
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:6117210637.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobcu: G.. U. T., A.. XX.XX.XXXX, S. W. Q. XB, W., právne zastúpeného: BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Hviezdoslavovo nám. 25, Bratislava, IČO: 36 833 533, proti žalovanému: Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdkova 36, Bratislava, IČO: 17 335 345, o zaplatenie 75.429,12 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 25.05.2021, č.k. 12C/45/2017-333, jednomyselne takto

rozhodol:

I. Uznesenie súdu prvej inštancie sa **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovi sa proti žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v pomere 100%.

2. Uznesenie právne odôvodnil ust. § 262 ods. 1 a 2 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že na základe rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 12.09.2018 (č.k. 12C/45/2017-259) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.04.2020 (č.k. 7Co/270/2018-318) bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 75.429,12 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 75.429,12 eur od 29.06.2018 do zaplatenia, žalobca bol teda v konaní úspešný (v celej časti žalovanej istiny a v časti príslušenstva) a mal za to, že nie sú dané mimoriadne okolnosti predpokladané ust. § 257 CSP, ktoré by takýto postup (a aplikáciu § 257 CSP) odôvodňovali. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca tak bol v plnom rozsahu úspešný a pokiaľ mu aj nebol priznaný úrok z omeškania v pôvodne požadovanom rozsahu, táto skutočnosť nemá vplyv na mieru úspechu žalobcu, keďže ide o nárok sprevádzajúci základ sporu, v ktorom bol žalobca v celom rozsahu úspešný.

3. Proti uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný odôvodňujúc ho ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP, teda tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný v odvolaní namietal, že sa nestotožňuje s právnym posúdením rozsahu úspechu žalobcu v konaní, keď súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca mal plný úspech vo veci podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, pretože žaloba bola podaná dňa 06.07.2017, úrok z omeškania bol vo vzťahu k istine priznaný až od 29.06.2018 a je teda zrejmé, že žaloba bola podaná predčasne, nebola podaná dôvodne, keďže žalovaný v čase jej podania nebol v omeškani, splatnosť žalovanej pohľadávky nastala až takmer rok po podaní žaloby

a poukázal na posúdenie splatnosti pohľadávky odvolacím súdom v prvom rozhodnutí odvolacieho súdu. Súd prvej inštancie sa s okolnosťou o počiatkovej nedôvodnosti vymáhania nároku súdnou cestou, ktorá je významná pre rozhodovanie o trovách konania, žiadnym spôsobom nevysporiadal. Žalovaný namietal porušenie ust. § 391 ods. 2 CSP a práva na spravodlivý proces, keď namiesto zdôvodnenia aplikácie ust. § 257 CSP pri existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa v danej veci, súd prvej inštancie nepredvídateľne zmenil svoje predchádzajúce rozhodnutie o trovách konania, ktorým pôvodne nepriznal náhradu trov konania žiadnemu účastníkovi. Vyslovil domnienku, že súd prvej inštancie zrejme z dôvodu rutínnej rozhodovacej činnosti o trovách konania upustil od svojho predchádzajúceho spravodlivého rozhodnutia o trovách a uprednostnil zmenu rozhodnutia namiesto zdôvodnenia existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa s poukazom na výnimočné okolnosti prípadu. Týmto zjednodušeným postupom došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, keď opomenul argumentáciu žalovaného o dôvodoch hodných osobitného zreteľa uvedenú vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 14.11.2018, ktorú citoval v odvolaní a na základe ktorej namieta, že sa s ňou súd prvej inštancie nezaoberal a obmedzil sa na konštatovanie, že okolnosti predpokladané ust. § 257 CSP nie sú dané. Poukázal na to, že o nesprávnosti rozhodnutia o priznaní nároku na náhradu trov konania svedčia aj listinné dôkazy, predovšetkým uznesenie Krajského riaditeľstva policajného zboru v Nitre ČVS: KRP-/2-VY-NR-2017 zo dňa 29.06.2018 o vznesení obvinenia súvisiaceho s predmetnou vecou, z ktorého vyplýva, že práve činnosťou žalovaného bolo zabránené neoprávneným výplátam finančných náhrad z depozitu SPF v prospech obvinenej osoby, ktorá podvodnou činnosťou získala aj od P. T. (právnej predchodkyne žalobcu) postúpenie pohľadávky, čím jej bola spôsobená škoda 65.429,12 eur, podaním trestného oznámenia zo strany žalovaného skončilo podvodné konanie v štádiu pokusu a vyčíslená škoda bola žalobcovi v celom rozsahu kompenzovaná. Na základe uvedeného považuje žalovaný uznesenie o trovách konania za nesprávne a nespravodlivé na základe nedôvodnosti žaloby a preukázania existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa a pre absenciu presvedčivého a logického odôvodnenia je uznesenie zároveň nepreskúmateľné a vykazuje znaky arbitrárnosti. Žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že žalobcovi neprizná nárok na náhradu trov konania.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril podaním doručeným súdu dňa 29.09.2021, v ktorom uviedol, že argumentáciu žalovaného, ktorý skutočnosť, že pohľadávka žalobcu bola splatná až dňa 29.06.2018 a že žaloba v čase jej podania bola nedôvodná, považuje za skutočnosť, ktorá spôsobuje že žalobca v súdnom konaní nebol v plnom rozsahu úspešný, je podľa žalobcu zavádzajúce a účelové, keď ani po dátume splatnosti pohľadávky žalobca napriek opakovaným výzvam pohľadávku nezaplatil, zaplatil ju až po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.04.2020 č.k. 7Co270/2018-318. V napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP a plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Tvrdenia žalovaného, že trovy konania nespôsobil, keďže bol o vyplatenie finančnej náhrady okrem žalobcu požiadajú aj žiadateľom PUBLICUM IUVENE, o.z., ktoré predložilo žalovanému Zmluvu o postúpení pohľadávky od P. T. (právnej predchodkyne žalobcu), preto nebol oprávnený zaplatiť pohľadávku ani jednému z dvoch žiadateľov do času, pokiaľ sa žiadatelia nedohodnú alebo nebudú disponovať právoplatným rozhodnutím o tom, komu má žalovaný pohľadávku vyplatiť, považoval žalobca rovnako za zavádzajúce. Uvedeným konaním žalovaný ignoroval zákonné ust. § 9 ods. 8 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej len ako „zákon č. 180/1995 Z.z.“) v spojení s ust. § 29d ods. 2 zákona č. 180/1995 Z.z., v zmysle ktorých bol žalovaný celý čas povinný zaplatiť žalobcovi pohľadávku, keďže on aj jeho matka žalovaného o jej vyplatenie viackrát aj s doložením všetkých potrebných dokladov požiadali. V zmysle predmetných ustanovení nie je možné previesť finančnú náhradu za vyvlastnenie - pohľadávku na tretiu osobu, žalovaný tak nebol oprávnený posudzovať platnosť Zmluvy o prevode pohľadávky, ale bol povinný zaplatiť pohľadávku pôvodnému vlastníkovi pozemku (žalobcovi) a prípadný spor o platnosť Zmluvy o prevode pohľadávky (ktorá bola uzavretá podvodným konaním P. G. O., a je teda neplatnou) mal byť predmetom osobitného občianskoprávneho súdneho konania. Žalovaný však tieto zákonné ustanovenia ignoroval, kládol si na zaplatenie pohľadávky podmienky, ktoré nemajú oporu v žiadnom zákonnom ustanovení, čím spôsobil, že žalobca si svoje právo na zaplatenie pohľadávky musel brániť súdnou cestou, a teda zapríčinil trovy súdneho konania v celej miere. Žalobca poukázal na list zo dňa 18.07.2016, v ktorom ho podľa žalobcu žalovaný bez akéhokoľvek zákonného dôvodu nútil do dohody s podvodníkom, ktorý sa svojím amorálnym konaním snažil dostať k vyplateniu pohľadávky od žalovaného. Súd prvej inštancie sa správne zaoberal okolnosťami predpokladanými ust. § 257 CSP a po ich preštudovaní dospel k stanovisku, že neboli naplnené, s ktorým sa žalobca plne stotožňuje, keďže žalovaný nepreukázal v konaní žiadny dôvod osobitného zreteľa, ani výnimočnú okolnosť, kvôli ktorej by mu mala byť odpustená

povinnosť od náhrady trov konania. Práve naopak, žalovaný svojim protiprávnym konaním spôsobil, že si žalobca svoje právo na zaplatenie pohľadávky musel uplatniť na súde. Na základe uvedených skutočností navrhol žalobca napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť a priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania podaného žalovaným (§ 379, § 380 ods. 1, § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. Ako prvoradá konštatuje odvolací súd, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať, aj keď tieto neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP).

7. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zo dňa 14.11.2018, doručenom súdu prvej inštancie dňa 22.11.2018, ktoré citoval v odvolaní, uviedol, že k nevyplateniu finančnej náhrady nedošlo jeho vinou, ale vinou žalobcu, resp. jeho právnej predchodkyne, ktorá postúpila pohľadávku voči žalovanému na občianske združenie PUBLICUM IUVENE, o.z., ktoré si následne uplatnilo u žalovaného rovnaký nárok, a to ešte pred podaním žiadosti žalobcu. Keďže existovali dve žiadosti o to isté plnenie a žalovaný nie je oprávnený rozhodovať o platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov, žiadal opakovane žalobcu o doloženie buď súdneho rozhodnutia alebo dohody medzi postupcom a postupníkom. Skutočnosť, že pohľadávka voči žalovanému bola predmetom aktív v dedičskom konaní po právnej predchodkyni žalobcu, nezakladá právo na vyplatenie z depozitu, toto rozhodnutie nepredstavuje exekučný titul a na jeho základe nie je žalovaný povinný vyplatiť finančnú náhradu. Až na základe rozhodnutia v tomto konaní, v ktorom súd musel prejudiciálne riešiť, či je zmluva o postúpení pohľadávky absolútne platná, mohol vyplatiť finančnú náhradu žalobcovi a zbaviť sa tak povinnosti plniť finančnú náhradu PUBLICUM IUVENE, o.z. Preto považoval za správne rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, keďže žalovaný žiadnym spôsobom nezapríčinil, že žalobca musel svoje právo uplatniť na súde. S ohľadom na okolnosti a povahu súdneho sporu nie je spravodlivé žiadať od žalovaného trovy konania, pretože tento nezapríčinil súdny spor a bol to práve on, ktorý žalobcu upozornil na podozrivé konania PUBLICUM IUVENE, o.z, čím mu umožnil brániť svoje práva súdnou cestou. Keďže žaloba bola podaná v čase, keď pohľadávka nebola ešte splatná, trovy konania neboli vynaložené účelne.

8. Rovnako z obsahu spisu - z odvolania podaného žalobcom dňa 07.11.2018 voči rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 12.09.2018, č.k. 12C/45/2017-259, vyplýva vo vzťahu k výroku o trovách a aplikácii ust. § 257 CSP, že žalobca namietal záver súdu prvej inštancie, ktorý mal za to, žalovaný bol v omeškaní len dva mesiace a 14 dní, čo vyhodnotil ako dôvody hodné osobitného zreteľa na to, aby si žalobca vzniknuté trovy znášal sám, v príkrom rozpore so spravodlivosťou. Poukázal na súdnu prax počítať náhradu trov konania len z istiny podľa prípadného úspechu alebo neúspechu, nie z príslušenstva, preto mu patrí plná náhrada trov konania a poukázal aj na to, že pri zohľadňovaní práva na náhradu sa vychádza vždy zo stavu veci v čase rozhodovania súdu. Trovy konania, ktoré mu v tomto súdnom konaní vznikli, sú bez ďalšieho účelne vynaložené, keď žalovaný dobrovoľne nezaplatil ani po splatnosti pohľadávky, na pojednávaní súdu dňa 12.09.2018 neprijal na výzvu súdu zmier a zaplatil až na základe autoritatívneho rozhodnutia súdu. Žalovaný tak sám svojim zavineným odmietavým postojom zapríčinil vznik konania a aj jeho trovy.

9. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 29.04.2020, č.k. 7Co/270/2018-318 vyplýva vo vzťahu k posúdeniu omeškania, že aplikáciou ust. § 19 ods. 8 zákona č. 180/1995 Z.z. pri zohľadnení, že oprávnená osoba, t.j. právna predchodkyňa žalobcu p. B. T. (ktorá bola v danom čase vlastníkom pozemkov) si náhradu podľa citovaného ustanovenia u žalovaného uplatnila žiadosťou zo dňa 24.06.2016 doručenou žalovanému dňa 28.06.2016, náhrada bola zo zákona splatná najneskôr dňa 28.06.2018 a dňom nasledujúcim, t.j. dňa 29.06.2018 sa žalovaný dostal s týmto plnením do omeškania. K napadnutému výroku o náhrade trov konania uviedol odvolací súd, že z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie tento nárok právne posúdil podľa ust. § 255 ods. 1 a aj ust. § 257 CSP stručne konštatujúc, že predmetom konania bola žaloba na plnenie, nárok žalobcu nebol splatný pre osobitnú právnu úpravu, dôvody na jeho domáhanie sa žalobou neboli dané od začiatku konania, ale

najskôr nastali až krátko pred rozhodnutím vo veci, ktoré odôvodnenie vyhodnotil odvolací súd ako nezrozumiteľné, nejednoznačné a vzájomne rozporné, keď bolo možné sa len domnievať, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania síce aplikoval ust. § 257 CSP avšak rozhodol výrokom (nárok na náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo strán), ktorý nezodpovedá ani ust. § 257 CSP ani ust. § 255 ods. 1 CSP a zodpovedá ust. § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (čo ale nie je daný prípad). Odvolací poukázal na to, že rozhodovanie o trovách konania je ovládané zásadou úspechu, podľa ktorej účastník, ktorý v konaní dosiahol úspech, má právo na náhradu trov konania a že aplikácia ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd náhradu trov celkom lebo sčasti neprizná.

10. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

11. Podľa ust. § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

12. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní namietal porušenie ust. § 391 ods. 2 CSP (teda že súd prvej inštancie bol po zrušení rozhodnutia viazaný právnym názorom odvolacieho súdu) tým, že namiesto zdôvodnenia aplikácie ust. § 257 CSP pri existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa v danej veci, nepredvídateľne zmenil svoje predchádzajúce rozhodnutie o trovách konania, ktorým pôvodne nepriznal náhradu trov konania žiadnemu účastníkovi, odvolací súd porušenie tohto ustanovenia nevzhliadol. Z odôvodnenia zrušujúceho výroku rozsudku odvolacieho súdu nevyplývalo, že súd prvej inštancie má zotrvať na svojom pôvodnom rozhodnutí a (iba) náležite zdôvodniť aplikáciu ust. § 257 CSP. Úlohou súdu prvej inštancie bolo opakovane rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania, ním prijatú úvahu riadne odôvodniť a v prípade, ak v zmysle ust. § 257 CSP pristúpi k posudzovaniu dôvodov hodných osobitného zreteľa, resp. bude zohľadňovať výnimočné okolnosti prípadu (vrátane okolností vedúcich žalobcu k podaniu žaloby), bol povinný zabezpečiť, aby jeho rozhodnutie vychádzalo z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci a aby bolo v naznačenom smere riadne odôvodnené. Odvolací súd vytýkal súdu prvej inštancie nezohľadnenie (nekorešpondovanie) výroku o nároku na náhradu trov konania tak pri aplikácii zásady úspechu podľa ust. § 255 CSP, ako aj pri prihliadnutí na ust. § 257 CSP. Postupu súdu prvej inštancie tým, že v nadväznosti na rozsudok odvolacieho súdu, (nanovo) posudzoval nárok na náhradu trov konania podľa zásady úspechu podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a následne posudzoval prípad aplikáciu ust. § 257 CSP, nie preto v tomto ohľade čo vytknúť.

13. Pokiaľ súd prvej inštancie pri vyhodnocovaní úspechu strán vo veci podľa ust. § 255 ods. 1 CSP vychádzal výhradne z prisúdenej istiny, bez zohľadňovania úspechu/neúspechu v časti príslušenstva, postupoval správne. Odvolací súd je toho názoru, že mieru úspechu a neúspechu pri uplatnenom úroku z omeškania je možné riadne vyčísliť iba v prípade, ak sa príslušenstvo pohľadávky stane samostatným predmetom konania, čo nie je daný prípad. Napokon, nezohľadňovanie príslušenstva pohľadávky pri posúdení úspechu v spore kopíruje aj zákonom stanovený postup pri vyrubení súdneho poplatku ako aj pri výpočte tarifnej odmeny advokáta, pri ktorom sa rovnako nezohľadňuje príslušenstvo pohľadávky.

14. Odvolací súd má však za to, že sú dôvodné odvolacie námietky žalovaného o tom, že odôvodnenie uznesenia v časti posúdenia vhodnosti aplikácie ust. § 257 CSP (strohou konštatáciou, že nie sú dané mimoriadne okolnosti predpokladané ust. § 257 CSP) je nedostatočné, súd prvej inštancie sa v naznačenom rozsahu dôsledne nevysporiadal s touto otázkou a argumentáciou strán sporu k nej tak, ako vyplýva z obsahu spisu.

15. Vzhľadom na obsah odvolania žalovaného odvolací súd skúmal, či po konštatovaní, že z dôvodu plného úspechu žalobcu v konaní je daný jeho nárok na náhradu trov konania od žalovaného, nie sú dané dôvody nepriznania náhrady trov konania podľa ust. § 257 CSP. Predmetné ustanovenie je výnimkou zo zásady zodpovednosti za výsledok konania a umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa strane sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, túto náhradu nepriznal. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Možno ich však zhrnúť ako neprimeranú tvrdosť, majetkové, sociálne, osobné

a ďalšie pomery strán sporu, okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku, postoj strán pred začatím a v priebehu konania, ich podiel na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky alebo prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy. Úvaha súdu, či ide o výnimočný prípad a či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vždy zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočnú povahu. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprímeraná tvrdosť voči stranám sporu, aby neodporovalo dobrým mravom a zmyslom tohto stanovenia je odstraňovať nadmernú tvrdosť zákona, ak by rozhodnutie o trovách konania v obvyklom režime ust. § 255 CSP alebo § 256 ods. 1 CSP bolo výnimočne neprímerané či nespravodlivé.

16. Zohľadňujúc vyššie naznačené kritéria, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že aplikácia ust. § 257 CSP nie je v prejednávacom prípade dôvodná. Medzi stranami sporu v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo sporné, že žalovanému boli doručené dve žiadosti o vyplatenie finančnej náhrady za prevod vlastníckeho práva k pozemku vo výške kúpnej ceny 75.429,12 eur v zmysle ust. § 19 ods. 8 zákona č. 180/1995 Z.z., a to (i) žiadosť právnej predchodkyne (matky) žalobcu zo dňa 24.03.2016, doručená žalovanému dňa 30.03.2016, v zast. P. O. (doplnená dňa 03.06.2016 o Zmluvu o postúpení pohľadávky uzavretú dňa 22.03.2016 s občianskym združením PUBLICUM IUVENE, o.z.) a (ii) žiadosť právnej predchodkyne (matky) žalobcu zo dňa 24.06.2016, doručená žalovanému dňa 28.06.2016, spolu s odvolaním plnej moci advokátovi P. O. dňa 20.06.2016 a odstúpením od Zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej dňa 22.03.2016 s občianskym združením PUBLICUM IUVENE, o.z. (ktorého predsedom bol rovnako P. O.). Právna predchodkyňa žalobcu uviedla, že od Zmluvy o postúpení pohľadávky odstúpila z opatrnosti a namietala jej absolútnu neplatnosť. Medzi stranami v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo sporné ani to, že voči P. O. bolo na základe podania trestného oznámenia zo dňa 19.10.2016 zo strany žalovaného vedené trestné konanie pre obzvlášť závažný zločin podvodu v štádiu pokusu pod sp. zn. ČVS: ORP-1783/3-VYS-NR-2016.

17. V súvislosti s námietkou žalovaného, že existovali dve žiadosti o to isté plnenie a žalovaný nie je oprávnený rozhodovať o platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov, teda o tom, komu finančnú náhradu vyplatí, poukazuje odvolací súd na znenie ust. § 19 ods. 8 zákona č. 180/1995 Z.z. od 01.09.2017, v ktorom bolo doplnené, že náhradu podľa prvej vety (náhradu za prevod vlastníctva k pozemkom podľa ust. § 16 ods. 1 písm. b) a c) podľa ust. § 19 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z.z. vo výške, ktorú fond alebo správca prijal podľa cenových predpisov platných v čase uskutočnenia týchto právnych úkonov) nie je možné previesť na tretiu osobu. V spojení s prechodnými ustanoveniami k právnej úprave účinnej od 01.09.2017 v ust. § 29d ods. 2 zákona č. 180/1995 Z.z. sa na plnenie finančných náhrad podľa ust. § 19 ods. 8 zákona č. 180/1995 Z.z. prijatých fondom do 31.08.2017 po 01.09.2017 použijú ustanovenia tohto zákona. Aplikujúc citované ustanovenia na prejednanú vec, keď žiadosť právnej predchodkyne (matky) žalobcu bola doručená žalovanému dňa 28.06.2016 (teda do 31.08.2017), s účinnosťou právnej úpravy od 01.09.2017 tak posudzovanie oprávnenosti žiadateľa titulom Zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej dňa 22.03.2016 žalovaným stratilo relevanciu, nie je dôvodná argumentácia žalovaného, že nebol oprávnený posúdiť platnosť alebo neplatnosť právnych úkonov (Zmluvy o postúpení pohľadávky) a tak vyhodnotiť oprávnenosť toho-ktorého uplatneného nároku.

18. Pokiaľ žalovaný opakovane poukazoval na to, že jeho činnosťou bolo zabránené neoprávneným výplatám finančných náhrad z depozitu SPF v prospech obvinenej osoby podaním trestného oznámenia a tým, že žalovaný sa o spornosť nároku žalobcu (ani jeho právnej predchodkyne) nijak nepričinil (a že k nevyplateniu finančnej náhrady nedošlo jeho vinou, ale vinou žalobcu, resp. jeho právnej predchodkyne, ktorá postúpila pohľadávku voči žalovanému na občianske združenie PUBLICUM IUVENE, o.z., ktoré si následne uplatnilo u žalovaného rovnaký nárok, a to ešte pred podaním žiadosti žalobcu) a nezapričinil tak, že žalobca musel svoje právo uplatniť na súde, odvolací súd poukazuje na to, že k uzavretiu Zmluvy o postúpení pohľadávky došlo trestným činom obvineného P. O., ktorý podvodnou činnosťou získal (aj) od P. T. (právnej predchodkyne žalobcu) ním uplatňovanú pohľadávku, nie je teda možné v danom prípade vyvodit' vinu žalobcu resp. jeho právnej predchodkyne na duplicitnom uplatnení nároku u žalovaného. Je potrebné prihliadať aj na to, že žalobca nemal inú možnosť, ako sa domôcť svojho práva a uspokojenia nároku na finančnú náhradu od žalovaného (ktorý dobrovoľne plniť odmietol aj po splatnosti pohľadávky) ako cestou súdu iniciovaním súdneho konania.

19. Je pravdou, že žalobca podal žalobu dňa 06.07.2017, pričom splatnosť žalovanej pohľadávky nastala až v priebehu konania dňa 28.06.2018 (a dňom 29.06.2018 sa žalovaný dostal s týmto plnením do omeškania). Odvolací súd sa však nestotožnil s názorom žalovaného, že uvedená okolnosť počiatočnej nedôvodnosti vymáhania nároku súdnou cestou je významná pre rozhodovanie o trovách konania, v ktorom bol žalobca úspešný, a to aj s ohľadom na to, že podľa ust. § 217 ods. 1 CSP je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

20. Podľa názoru odvolacieho súdu takéto vyššie popísané okolnosti začatia a vedenia súdneho konania neodôvodňujú aplikáciu ust. § 257 CSP ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd neprizná náhradu trov konania vzniknutých strane úspešného žalobcu. S ohľadom na uvedené tak súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi patrí plná náhrada trov odvolacieho konania od neúspešného žalovaného. V zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).